

Ст. А.

Родното мѣсто на Исуса

Никога нѣма да забравя деня, въ който посетихъ родния градъ на Христа — Витлеемъ. Като сега си спомнямъ топлия февруарски денъ, ясното, свѣтло-синьо небе и моята голѣма, неизразима радостъ. Цѣла седмица бѣхъ прекаралъ въ такава мъжа и скръбъ. Колко често се пълнѣха съ сълзи очитѣ ми въ днитѣ, презъ които видѣхъ Йерусалимъ! Гдето и да се обърнѣхъ, все тжжни спомени за нечовѣшкитѣ страдания на Спасителя. Тѣ ме пренасяха въ моето юношество, когато презъ страстната седмица унесено слушахъ разказитѣ на Евангелието за мжитѣ на Христа, и душата ми се изпълваше съ неукротима яростъ срещу неговитѣ мжчителни. И колкото и мисълта, че съмъ въ града на Възкресението да ме ободряваше, все пакъ навсѣкжде виждахъ само страдалческия ликъ на Исуса.

Най-после дойде редъ за Витлеемъ, и това промѣни моето настроение. Предъ менъ се очерта великото сияние на надеждата, изпрѣчи се радостниятъ образъ на божествения Младенецъ. Какъ кротко и засмѣно ме гледаше Той отъ иконостаса на нашата църква, колчемъ отправяхъ зачуденъ погледъ къмъ Него! Занизаха се свидни спомени за Коледни дни, като безценни камъни отъ безкрайна огърлица. Сърдцето ми затуптѣ по бащинъ край и въ душата ми стана свѣтло и леко.

Автомобилътъ ни понесе бързо по хубавото шосе, което свързва Витлеемъ съ Йерусалимъ. Изгледътъ е сжщиятъ, както въ Исусово време: сочни ливади съ